

Det, der bestaar

Der Guds Ord bestaar evindeligt. (Ef. 40, 8.)

Vor Kirkes Sacramenter.

Hvornu vi gaar over til Betragtning af Daaben og Nadveren herfor, vil vi meddele nogle indledende Betragtninger angaaende Sacramentbegrebet eller vor Kirkes Sacramenter.

Ordet Sacrament betyder hellig Handling. Det forekommer ikke i Bibelen, men er siden Kirkens Stiftelse optaget i den kirkelige Sprogbrug.

Men hellige Handlinger er forekommet i Kirken lige siden dens Stiftelse. Der kan derfor med Grund spørges, hvormange og hvilke hellige Handlinger vi bør kalde Sacramenter.

Som bekendt falder vi i vor Luttheriske Kirke kun to hellige Handlinger, nemlig Daaben og Nadveren, Sacramenter. Den katolske Kirke falder derimod ogsaa fem andre hellige Handlinger, nemlig Konfirmationen, Abolutionen, Ektevielse, Præstevieelse og Den sidste Olie, Sacramenter.

Det er os ikke om at gøre at klare, hvorfor den katolske Kirke tæller syv Sacramenter, men derimod at paavise, hvad der efter vort Begreb bestemmer et Sacrament, og at kun Daaben og Nadveren svarer til Definitionen.

Det er — i Forbigaaende sagt — af langt større Betydning at have Klarhed over, hvad vi lægger i mange af de Ord, der forekommer i vor kirkelige Sprogbrug, end vi i Reglen forestiller os.

Saad vi fortaar ved et Sacrament er for det første en hellig Handling, der er indstiftet af Kirkens Gode og Herre selv, vor Herre Jesus Kristus, for det andet et Ord om Meddelelse af Betsignelse og Naade fra Gud i denne Handling, og for det tredje, at Naadens Meddelelse er knyttet til et udvortes Mittel. Disse tre Bændetegn har kun Daab og Nadveren.

Vi nægter ikke, at Konfirmationen er en hellig Handling, og vi holder den for en Form af Betsignelse, der knytter sig Betsignelse til, og rettelig brugt er den skiftet til netop at bekræfte unge Kristne i Samfundet med Gud og Menigheden. Men Konfirmationen har ikke Kristi Indstiftelse, og det udvortes Mittel mangler.

Heller ikke nægter vi Abolutionens vefsignende Betydning, men Kristus har ikke givet Apostlene eller sin Menighed nogen bestemt Form for Syndsbederelse eller Tilgivelse af Syndsforladelse, og et udvortes eller materiel Mittel mangler.

Vi bruger ogsaa Ektevielse og Præstevieelse, men mangler begge Kristi Indstiftelse. Det er ingen Salighedsagt at indtræde i Ektevielse, og samt Kirken gerne vefsigner Ektestanden, agter den ikke borgerlig Bieske for ugyldig. Og Præstevieelse er jo kun de færreste Genstand for. Vi fastholder og bruger den som en gavnlig kirkelig Orden, men ikke som en Kristi Indstiftelse, saa at f. Eks. Daabens Udfoerelse af en Person, der ikke er præsteviet, skulde være ugyldig.

Den sidste Olie's Betydning skal selv den katolske Kirke have ondt ved at paavise. Af Herrens Betydning er Nadverens Meddelelse til dem, som staar overfor Hvæts sidste Skamp.

Altsaa — isfjælige hvad vi fortaar ved et Sacrament, da har vi i Kirken kun de to nævnte — Daaben og Nadveren.

Sacramenterne, altsaa Daaben og Nadveren, er fra Menneskets Side set Betsignelses Handlinger. Kanter vi paa Daab i Betsignelse til dem, som staar overfor Hvæts sidste Skamp. Altsaa — isfjælige hvad vi fortaar ved et Sacrament, da har vi i Kirken kun de to nævnte — Daaben og Nadveren.

Det er værd at mindes og værd for Kirkens Tjenere at hævde og indskræmpe, ikke mindst her i Kristi Kirke, at Daaben er en saadan Betsignelses Handling, thi det er meningsfuldt for Forældrene at bringe deres Børn til Daab, hvis det kan være dem til Nytte, at de skal

leshandling. Jesus siger jo selv: „Gør det til min Betsignelse“ og: „Saa ofte, som I æde dette Brød og drikke Skallen, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer.“ (1 Kor. 11, 24—26).

Det er meningsfuldt for et Menneske at gaa frem til Altaret og deltage i Nadverens Nydelse, hvis han ikke dermed i det mindste mener aabent at ville befænde forbaade Menigheden og Verden, at han staar paa Herrens Side og fortræder sig til Kristi Død paa Korset som Grund for sin Retfærdiggørelse og Frelse.

At Sacramenterne er mere end Betsignelses Handlinger, at de fra Guds Side set er virkelige Raademidler, det skal vi komme nærmere ind paa, naar vi naar til Betragtning af selve Sacramenterne hver for sig.

Saa lafst vi nu er naaet, er den reformerte Kirke eller de reformerte Kirkesamfund enige med os — dog med delvis Undtagelse af vor Definition. Den hævder som vi, at kun Daaben og Nadveren er og bør kaldes Sacramenter, og at de er Betsignelses Handlinger.

Endnu den Bemærkning, at baade Daaben og Nadveren hentes deres Gyldighed og Kraft ene og alene fra Kristi Indstiftelse og ikke fra dens Tro, som administrerer dem.

Winnof forudsætter vi, at det Menneske, der døber eller uddøber Nadveren, maa være et troende Menneske, og i Reglen maa han for Ordens Skyld være en indviet Kirkens Tjener. Men derom f. Eks. Daabens Gyldighed afhang af den døbendes Tro, saa kunde ingen være vis paa, at hans Daab var gyldig. Nej, Gyldigheden afhang ene og alene af, at Sacramentet forvaltes efter Herrens Indstiftelse.

Men naar der spørges om den modtagendes Betsignelse, da hævder vi paa Guds Ords Grund, at hans Tro kommer i Betragtning som Betsignelse for Betsignelsen. Sacramenterne virker ikke med magtfuld Kraft. Men ogsaa dette agter vi at komme nærmere ind paa under Betragtningen af Sacramenterne hver for sig.

Hint for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Af G. D. C.

Profeten Zephanias.

Profeten Zephanias var en samtids med Jeremias. Han var af kongelig Slægt. Kong Josias var hans Tipoldefader. Hans Birketid falder under den fromme Kong Josias. Tilsvarende saa det ud til en ny Tid i Israel paa dette Tidspunkt. Profeternes magtige Vedspraadninger i Forbindelse med den kongelige Reformation, saadan saa det ud, havde bevirket noget af en Vækkelse i Israel; men, desværre, det var kun af en overladt Natur, som det saa ofte er Tilfældet med en Del vakte Mennesker. Det blev ikke til en virkelig Omvendelse.

Bantroen havde slaet altsor dybe Rodder i Folket til, at en kongelig Reformation og en overladt Vækkelse kunde bevirke et Vendepunkt i Israels Slæbne.

Kogen Frukt bar vel nok Vækkelsen; mendommen var uafvendelig. „Nær var Herrens den store Dag.“ Dommeren stod for Døren.

Profeten Zephanias's Bog deles bedt i to Dele.

Den første Del omfatter Kap. 1—2, 18. Grundtanke kan udtrykkes saaledes:

Dommen er en Verdensdom — den rammer den hele Jord.

Den anden Del omfatter Kap. 3, 9—20. Indhold: Frelsen er en Verdensrelse for alle, som tror, baade Jøder og Hedninger.

I den første Del (Kap. 1—2, 1—8, 1) taler Profeten i magtfulde Ord om „Herrens Dag“ og Govedaarfaagen til denne forfærdelige Dag.

Vi hidtætt her følgende Hint med Profetens egne Ord: „Stille for den Herre, Herre! thi Herrens Dag er nær (Kap. 1, 7). Nær er Herrens Dag, den store, den er nær og hafter laare — Baaden af Herrens Dag høres — (Kap. 1, 14). En Vredes Dag er denne Dag, en Ræds og Trængsels Dag, en Fortrykelses og Udelgelses Dag, en Ræds og Ualm's Dag (Kap. 1, 15). Og Govedaarfaagen til den frugtelige Domsdag er af Profeten udtrykt i disse Ord: Det skal se dem for deres Goveds Skyld, fordi de haaned, saa at de oplovede sig storlig over den Herre Jehoa's Folk.“ (Kap. 2, 10).

I den anden Del (Kap. 3, 9—20), skildrer Profeten, at Frelsen er en verdensomfattende Frelse. Troen alene er Betingelsen for den store Frelse for Jøder, som for Hedninger.

Vogen slutter med disse herlige Ord: „Paa den Tid vil jeg lade eder komme, og det paa den Tid, naar jeg sanfer eder; Thi jeg vil sætte eder til Raanfandighed, og til Præst i blandt alle Folk paa Jord, naar jeg omvender eders Fangekab for eders Gne, siger Herren.“

Profeten Haggai.

Med Profeterne Haggai, Sacharias og Malakias kommer vi ind i den sidste profetiske Periode og ind i Berfærdigens Tid. Israel har nu gennemaaget det 70aarige Fangekab.

Men selv om Fangekabet for et Tidrum var forkaftet af Herren for dets Overtrædelser Skyld, saa var det dog ikke forladt af Herren.

Midt i Domsnatten sendte Herren de magtige Vedspraadere Profeterne: Jeremias, Ezechiel og Daniel.

Bed Herrens forunderlige Indgriben gaar den magtige Verfærdig Guds Israels Frihed til at vende tilbage til deres effede Aendeland — Forfærdigens Land, ikke blot Frihed til Hjemreisen, men endogaa Befaling til at bygge et Guds Hus i Jerusalem og med Guds Folk's Hjert, der har faaet sit Rønde Udtryk i den 126 Salme. Saa denne Salme.

Hyperfærdigens Høje og Herrens Serubabel herte nu en Skoloni af ca. 50,000 tilbage til det hellige Land. I det følgende Aar 535 f. Kr. blev Grundsoelden til det nye Tempel lagt; men saa fikte der en Standsning i Arbejdet, dels ved Samaritanernes Indgriben og dels ved en Slæbendes Aand, samt Fortageth og Modløshed, der fik Overtaget i Guds Folket. Man nøjedes nu med at opføre for sig selv fine vælede Huse, medens Herrens Hus laa øde. Saadan var Situationen paa det Tidspunkt da Profeten Haggai fremtraadte ca. Aar 519 f. Kristus.

Profeten Haggais Bog omfatter kun to kapitler, men bestaar af følgende fire Aaler, hvis Indhold kan foretlig udtrykkes saaledes:

En alvorlig Revælle til Fangekabet, fordi det ikke bygges Herrens Hus (Kap. 1).

En magtig Trøstetale til Guds Folk om det andet Tempels Herlighed (Kap. 2, 1—9). En herlig Betsignelse om timelig Betsignelse, hvis Folket blot tager fat paa Guds Duses Opførelse (Kap. 2, 10—19). En lys Fremtid repræsenteret ved Gyrtens Serubabel, et Ringespog paa Menneskehedens store Tjener, Jesus Kristus.

Govedaarfaagene i denne lille Bog er disse: Guds Folk! vogt eder for Slæbendes Væggelighed og Verdslyst, Engen hvijsede, Marfen, Blomterne og Døvet, alt sammen hvijsede faldende, draagende: Kom ud! — Og saa kom vi ud, virkelig ud.

Bed Middagstid stod en Aof unge Mennesker nede ved Stranden. Den Fiol var vor Ungdomsforening eller i det mindste en Del af den. I Dag skulde den have Udflugt, og Mads Riffer skulde sejle den over Lille-Bælt i sin store Motorbaad, over til de hundred Aar gamle Bøge ved Borgaarde.

To Vil længere omme i Bugten stod to unge Mand i en Baad i Færd med at sætte Sejl og gøre alt klart til en frisk Sejltur; og saa de skulde til Borgaarde, men de vilde helst sejle i deres egen Baad.

Alt var i Orden. Den ældste sad ved Roret, han var en Mand paa 28 Aar, høj og smuk. Den yngre, kun 15 Aar, lille og tuf, sad og påskede Sejlene, medens han nyr og da forefillede sig sfjæ og gjorde visse Bevægelser i den Retning.

Munden stod ikke stille paa ham et langt Stille Tid, for tænt blot — Baaden havde ikke engang et Ravn. Den burde hedde „Dødsfejeren“ eller ogsaa burde den have Ravn af den Fige, han effede allermost, hntes han.

Den ældre sagde blot, at han syntes ikke om det sidste, da den helst skulde have et Ravn, den kunde beholde for et Stille Tid i det minste.

Baaden skulde saa let og gøngede saa defligt. Der var god Vind ude paa Søen.

Da de naaede Borgaarde, var

Synder — fende Messias og Heligaanden.

I den anden Del, Kap. 7—8 forkynder Profeten for Israel, at alle dets Særgedage og Fajtedage skal omstiftes til herlige Festdage og store Glædesdage.

Den tredje Del, Kap. 9—14, er en storlaant Profeti om den afgudsfædningens Undergang og Frelserigets Opførelse for alle troende baade af Jøder og Hedninger.

Disse magtige Løner, som Profeten Sacharias antyder, lader os ane, at Profeterne staar i Begreb med at afslutte deres store Dagsværk. Det er de ogsaa. Aar om Dagsværk staar igen. Denne Dagsværk er overdraget den sidste af Profeterne, nemlig: Malakias.

Profeten Malakias.

Malakias er den sidste Profet i det gamle Testamente. Jøderne kaldte ham „Profetens Segl“, fordi Profetens Bog med ham blev tilfækket og forseglet. Profetens Bog er egentlig kun en stor sammenhængende Tale. Hovedtemerne i den er — Vødstonen og Trøstonen, eller Israel, bered dig til at møde din Gud!

I Kap. 1—2 anlægger Profeten Prædikerne fordi de ikke søgte Herrens Værd og opsigede hans store Ravn for Folket, men nærtimod var Vederne i Træfald fra Herren. Og anlægger Folket fordi det uheldige Herrens Helligdom og indtræde i blandede Ekteforbær. Kun fandt Vød og Tro funde reddet Folket fra Herrens store og forfærdelige Dag (Kap. 4, 5) — Domsdagens Dag.

I Kap. 3—4 hævder Profeten for sidste Gang den magtige Vedspraadelse ved Profeten Malakias, idet han paa den ene Side peger paa Herrens Værd og Kraft, nemlig: Johannes, Døberen (Kap. 3, 1; 4, 5—6), og paa — „Retfærdigens Sol med Røngdom under sine Binger“ (Kap. 4, 2).

I Tandet det kan læses om Profetens, som der naar frem om den første af alle Profetere: Moses: Han tabte ikke hans Kraft i Aarhundreder havde det lidt gø, men alle Profetere: Han kom med! Nu raaber den sidste Profet: Se, han er nær for Døren, Israel, bered dig til at møde din Gud!

Udvalgte Citater

Foraaret havde besøgt os; det fuldmættede Knopper var brislet i et Væld af Sommerpraagt.

Saa var det en Søndag Morgen, — det var saa lille, — i den fladre-gynte Graaspuro nævnte ikke at brøde Stilleben.

Pøpelsiens Væde flimrede i Sølen som utallige imaa Svøpøpø, hvorimod Sølostraalene brødes.

Stille! — Og dog var det som herte man et Kor af faldende Stemmer: Kom ud! — Kom ud! — Hvijsede det alle Vegne fra. Støben hvijsede, Engen hvijsede, Marfen, Blomterne og Døvet, alt sammen hvijsede faldende, draagende: Kom ud! — Og saa kom vi ud, virkelig ud.

Bed Middagstid stod en Aof unge Mennesker nede ved Stranden.

Den Fiol var vor Ungdomsforening eller i det mindste en Del af den. I Dag skulde den have Udflugt, og Mads Riffer skulde sejle den over Lille-Bælt i sin store Motorbaad, over til de hundred Aar gamle Bøge ved Borgaarde.

To Vil længere omme i Bugten stod to unge Mand i en Baad i Færd med at sætte Sejl og gøre alt klart til en frisk Sejltur; og saa de skulde til Borgaarde, men de vilde helst sejle i deres egen Baad.

Alt var i Orden. Den ældste sad ved Roret, han var en Mand paa 28 Aar, høj og smuk. Den yngre, kun 15 Aar, lille og tuf, sad og påskede Sejlene, medens han nyr og da forefillede sig sfjæ og gjorde visse Bevægelser i den Retning.

Munden stod ikke stille paa ham et langt Stille Tid, for tænt blot — Baaden havde ikke engang et Ravn. Den burde hedde „Dødsfejeren“ eller ogsaa burde den have Ravn af den Fige, han effede allermost, hntes han.

Den ældre sagde blot, at han syntes ikke om det sidste, da den helst skulde have et Ravn, den kunde beholde for et Stille Tid i det minste.

Baaden skulde saa let og gøngede saa defligt. Der var god Vind ude paa Søen.

Da de naaede Borgaarde, var

Motorbaaden ankommen længe før. Mads Riffer stod paa Landgangsbroen og hilste de to, der nu steg i Baad; han var en Mand paa 35 Aar. Et lunt Smil trak over hans Ansigt, da han sagde: „Saa, hun sejler jo godt, det gør hun; men jeg synes nu alligevel bedst om „Montorerne.“ Han gubede altid at tale om „Montorerne.“

„Det bliver lidt fortere at komme hjem,“ fortalte han, „naar Vinden kun kommer i Nordøst, saa er hun fkrav og holder godt ud ogsaa; men I kan da komme paa „Slav“ efter Montorerne, hvis det blæser for stærkt til at ha' Sejl oppe.“

Den ældste takkede for Tilbudet, den yngre sagde ikke noget, thi Søghen var nu ikke blot skømmers. Vinden var steget betydeligt i Styrke; men inde blandt de høje, tuffe Vægestammer mærkede man den slet ikke, herte kun dens Drægelbrus i Trærnes Kroner.

Inde i Borgaarde Skov laa en Skovriddergaard; derinde drak bele Ungdommen Kaffe, blev fotografere og sang saa Off. Richards „Seri- lig en Sommerdag.“

Stolelæreren, som var Foreningens Leder, kaldte saa sammen til et lille Møde paa en aaben Væds i Stoven, og det var kun et Fjæblist, saa var de næsten alle forsamlede, for de effede ham, Stolelæreren; han var saa venlig og imødkomende for sin Herre.

Selv Mads, som ellers ikke gubede ham, lærlig af den sidste Grund, var til Stede; han stod og lænede sig op mod en tuf Vægestamme; det lune Smil laa stadig om hans Mund.

Der blev saa først sunget: „Mer Hellighed giv mig.“ Da den sidste Tone forstummede, lagde Stolelæreren sin Hat ved Roden af et Træ, foldede Hænderne og bad — Men hvad i al Verden! —

Mads's Hne blev store, og det var næsten, som Jorden gled bort under hans Fødder; — herte han sejl? — Vad Stolelæreren nu ikke var stille Vejrt til at sætte hjem i. No, minstanten gjorde han saa. —

er glad et vantro Smil over Hændernes Rødt, idet han tænkte: „Saa er det klar over, at Vinden er i Nordøst, min Aar; saa ved vi det ikke, hvad det vil sige at gubede Vind fra den Kant. Den holder gerne ud tre Dagn allermindst.“

Saa talte Stolelæreren varmt og naturligt om Gud. Om hans Skerlighed og Naade. Kun ganske kort talte han, saa lang de atter en Salme, en af de gamle deflige, hvis Ord og Løner er som Bist fra selve Paradijsat.

Nesten af Aagen haandt hen med munter Ungdomsleg. Mads Riffer stod især passiv med et blødt foragteligt, halet ironiserende Smil om Mundvigen, som vilde han sige: „Effiterer der ogsaa noget som „Hellig Mødsfab“; men snart tog han i sig til at Væge, der overbeviste ham om, at der effiterer fand Ungdomslegede i en hellig Ungdomsleg. Selv var han ikke virkelig glad, men han saa andens Gne løse af en Slæde, han ikke tilfede. Hans Ravn syntes at tilfede i Smil, efterfølgende Stormen blev stærkere: „Saa“ kluffede det i ham, „den lyster godt — tre Dagn allermindst.“

Bed halv-seks Tiden gif de to unge om Bord i Sejlbaaden, de vilde helst ikke paa „Slav“ efter „Montorerne.“

Bølgene var fkmhvilde i Toppen, da de stødte fra Landgangsbroen. Baaden krængede stærkt, stundom lagde den sig saa meget paa Siden, at de vindfulde Sejl beværgte Bølgene.

— Mads var nu ogsaa „i Søen“, han sad i Bogtannen og flottede, nu og da, haanligt over til Stolelæreren, der sad blandt en Del unge, Midtstis. — De sang.

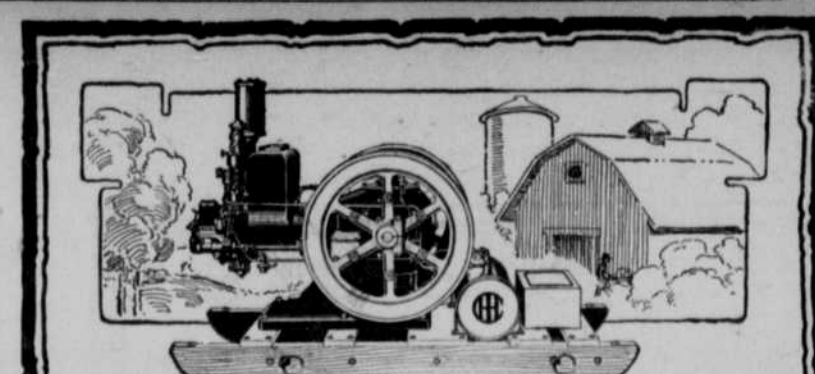
Syng, tro og bede tænkte Mads, naar de sidder midt i Nøderlaget. Kan de da „for vøffer“ ikke se det er Tøfseri altsam. „Gvad!“ — „Gvad!“ Han havde nær tabt Piben i Vandet, „Isg tror min... ja, minstanten gør hun saa, hun „lser af“, Vinden.“

— Han saa over paa Stolelæreren, men der var ikke noget haanligt i Mads's Blik denne Gang. Der var nærmere en Mandling af Rædsel og Skamfuldhed. —

Det blev mer og mer stille. Nu kom der kun af og til en Aulstning, ganske let og mild. Til sidst maatte de to i Sejlbaaden tage Sejlene ind, — og det betød for dem flere Timers Arbejde ved Røerne.

Bølgene blev mindre og mindre, til sidst laa Søvet stille og blankt og kun den evige, langsomme fage Buggen mærkede.

Da de naaede Borgaarde, var

Kontrolering af Motor Priser

DER er endnu mange Mennesker som synes at tænke, at jo mindre de betale for en Motor, desto mere faar de deres Penge. Der findes Farm Motore i Handelen paa 6 Hestes Kraft, som variere i Pris fra omtrent \$100 til \$250. Der gives Folk som siger „6 H. P. er 6 H. P. Dersom jeg kan kjøbe den for \$100, hvorfor skulde jeg saa betale mere?“

Der er imidlertid Forskel, først, at en billig Motor kun giver Dem 6 H. P. for maake et Aar eller, og derefter vil De stadig have mer eller mindre Forstyrrelse i Motorens Drift. Ved demod at kjøbe den billigste Motor, kjøber De 6 H. P. for en Levetid. Der er endnu ingen som ved hvorlange Gjenomsnits Levetiden er for en Mogul Motor, men nogle af vore Motore udvikle endnu, efter fjorten Aar stadig Tjeneste, deres fulde fastsatte Heste Kraft i det daglige Arbejde.

En anden Forskel, og en stor Forskel, er Regningen for Brændemateriale. Mogul Motorens, som arbejder med billig Petroleum, ikke alene vare længere og arbejder længere end billige Motore, men de spare samtidig i Udgift til Brændemateriale, som snart udvæjer Forskjellen i Motorens Anskaffelsespris. Desuden give de den værdifulde Tilfredshed ved at yde Dem en stot, paalidelig Kraft i det daglige Arbejde.

Ligemeget hvorfor Motor Heste Kraft De behøver paa Deres Farm, De vil finde det billigere i Landen og mere tilfredsstillende i enhver Hensende, at kjøbe Deres Heste Kraft i Form af en Mogul Petroleum Motor. Lad os sende Dem nogle faa Kjendelser og Beregninger angaaende Motor Konstruktion og Priser for Olie, som vilde overbevise Dem om Sandheden af Paastandene i disse Avertissementer.

International Harvester Company of America
CHICAGO U S A
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne

Vær Deres egen Herre

Uanset hvad Krigen frembringer. Hvadenten der er Krig eller Fred, et en RANGER Bicykle, og De vil komme tidsnok til Arbejde, til Kirke, til at møde Venner, Kærester eller Familie. Rid hjevt fra Arbejde, medens andre venter eller spækerer.

Bælg fra 44 Aconer, Kulører og Størrelser af „RANGER“ Bicykler. Alle er afbildet i naturlige Kulører i vor nye Katalog. Væst komplette Udvalg af Bicykler i Verden, alle til Fabrik-Priser, fra \$15.75 op.

30 Dages Godtjendelse

Vi vil fende den „RANGER“ Bicykle De vælger, med Fragtbetalt fuldt beløst til Deres H, for tredive Dages Godtjendelse — virkelig Aidsprøve. Prøven er helt paa vor Betsigning.

Send ingen Penge men send Støp-ten idag for vor store nye Katalog, Fabrikpriser og tredive Dages Godtjendelses Tilbud.

NAME _____
CITY _____
STATE _____

Bliv jor i den Jord I opøje

Med en lille Sum Penge til Afbetaling kan De købe en god Agerbrug- og Kreatur-Farm paa lette Vilkaar. Betal for Landet efterhaanden som det dyrkes fra Aar til Aar. God Jord, godt Nabolag. Skriv til:

NESTOS CARROLL & HERIGSTAD, Lawyers, Minot, N. D.

FRIT KORT OVER MONTANA OG FRI OPLYSNING

ANGAENDE GRAS- OG AGERJORD AF DET NORDLIGE MONTANA. — Skriv til:

North Montana Immigration Ass'n, Dept. R., Havre, Montana.

— Alle skandinaviske Sprog tales her. —

SCANDINAVIAN AMERICAN

Algangstider fra New York som følger:
OSGAR II den 12. Juli
HELLIG OLAV den 28. Juli

Købypladser burde reserveres snarest muligt
A. E. Johnson & Co., Inc., 117 N. Dearborn St., Chicago, Ill.

Da kom Mads med „Montorejste han sig og greb den talendes ren“, han sagde intet, men ityrede Gaand og svarede: „Saa, vi er i op, paa Siden“ af Sejlbaaden og Land nu.“

— Men den paa Slæb, saa satte han sig atter ved Rørpinden. — Un- derligt, saa taas han var. — Med Albuon paa Knæet, med Govedet hvijsende i Gaanden sad han, medens Baaden gled nærmere Land.

— Iden i hans Bibe gif nd. — Et Par store Laarer brød sig Vej ned over hans vefbrøide Skinder. —

Solen sank, og Stumringen gif over til Nat — Igs Sommernat. — Mads sad i samme Skilling.

Hvært da Stolelæreren venligt lagde de sin Arm om hans Skulder og blansf sagde: „Vi er vist snart ved Land, Mads, tror du ikke?“ —

— Stjer, mens Længsindet stammer.